

[H. C. Hansen.]

i, at hvis man har ladet nogle af de korte Laan indgaa til Afvikling af Reguleringskontoen og man paa et senere Tidspunkt skal bruge Penge til Tilbagebetaling, er det ikke muligt for Staten at gaa til Reguleringskontoen og lade den finansiere en saadan Tilbagebetaling. Erkendelsen af dette Standpunkts Rigtighed gør i høj Grad Spørgsmaalet om det rimelige i denne Paragraf aktuel og giver det en meget stærk Understregning.

Den højtærede Finansminister sagde ogsaa, at det, som i Dag er afgørende og aktuelt, i og for sig ikke er det store Spørgsmaal om Nedbringelse af Reguleringskontoens Størrelse, men Spørgsmaalet om en Indgriben mod den ekstraordinært store Pengerigelighed; det er denne, vi aktuelt har med at gøre. Netop naar det er Tilfældet — og jeg skal uden videre give den højtærede Finansminister Ret i, at det er det afgørende —, maa det i høj Grad være et Spørgsmaal til Overvejelse, hvilke Penge der skal anvendes, og fra hvilke Kilder man skal inddrage de Penge, der skal anvendes til dette særlige Formaal.

Jeg beklager de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremkom med om det efter hans Mening rimelige i, at der fandt en, som han sagde, moderat Stigning i Renten Sted. Jeg ved ikke, hvilken Interesse der skulde ligge heri, eller hvordan det egentlig skulde kunne begrundes, at en saadan Politik var fornøden. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister ikke vilde finde det rimeligt at begrunde over for Tingets Medlemmer, hvorfor han mener, det skulde være rimeligt — at det kan ske, er en Sag for sig, men at det skulde være rimeligt, at man accepterede dette Synspunkt fra Statens Side, det vil jeg bede den højtærede Finansminister om at give en Motivering for. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at Indskrænkningernes Indvirken paa Erhvervslivet i sig selv vil være tilstrækkelig til at gøre Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Renten unødvendigt og urimeligt, men det vilde som sagt interessere mig at høre den højtærede Finansministers egentlige Motivering for det rimelige i en Politik, dertilstræbte en Forhøjelse af Renteniveauet. Jeg kan ikke se, at det skulde være nødvendigt, end sige rimeligt.

Aksel Møller: Jeg er fuld af Beundring over den Synskhed, hvormed det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen har faaet

Øje paa de Glorier, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard og jeg skulde bære om Panden. Jeg beklager ikke at være i Stand til at udspejle en lignende Hovedkrans omkring det ærede Medlem, for naar jeg har beskyldt ham for at have et andet Synspunkt paa Penge og paa Landets Pengepolitik end det, mit Parti og jeg har, saa har han igen fra denne Talerstol bedyret, at jeg har Ret, det er et helt andet Synspunkt. Det gælder om, siger det ærede Medlem, at have Pengene i Beredskab, og saa understreges Beredskab, som om det er her, hele Hemmeligheden ligger skjult, og her, Socialdemokratiets Finanspolitik ligger, men Sandheden maa være, at man besvarer Spørgsmaalet: i Beredskab til hvad? Hvad er det Pengene skal ligge til? Hvorfor skal de blive staaende paa forskellige Konti i Nationalbanken, naar Staten paa andre Konti skylder Nationalbanken en umaadelig Bunke Penge? Hvad man med disse Penge til Disposition for Staten skal kunne udrette, det skulde det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen fortælle det høje Ting, for det er derved man kan se, hvilken Idé der er i hans Finanspolitik, saaledes som han har antydnet den heroppefra.

Der synes at opstaa nogen Kappelstrid om, hvorvidt jeg er i Stand til at overfløje den højtærede Finansminister som Planøkonom. Jeg tænker ikke, jeg kommer til at starte i Kapløbet. Jeg vil blot, først og fremmest til det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, sige, at naar han erklærer sig enig med mig i, at man skulde begynde med en Plan, en systematisk Ordning med Hensyn til Reguleringskontoen i Nationalbanken, og derefter udtaler, at han er fuldstændig uenig med mig i, hvad jeg har sagt om denne Plan, som gik ud paa, at man skulde begynde en Forrentning og en Afskrivning af Statens flydende Indtægter Aar for Aar i faste Rammer, kan jeg ikke se, at hans Ønske om Planmæssighed og System over for Nationalbanken og over for Reguleringskontoen er saa forfærdeligt meget værd, for der findes i Virkeligheden kun eet System, een Plan at behandle denne Sag efter, og det er at begynde at slæbe af paa denne Gæld og begynde at forrente den over for Nationalbanken.

Det var ogsaa, hvad jeg gerne vilde sige til den højtærede Finansminister. Naturligvis kan man i den høje Stilling, Ministeren har, sige, at man skal være varsom med at foregribe noget, at man ikke kan se langt frem i Tiden, og hvad Ministeren ellers har at sige derom, men det